Entomologiska Föreningens sammanträde å Grand Restaurant National den 25 sept. 1909.

Sedan aftonens förhandlingar tagit sin början, meddelade ordf., prof. AURIVILLIUS, att föreningen sedan sitt sista sammanträde genom döden förlorat sin medlem öfverläkaren d:r CARL HÄGGSTRÖM. Till ny medlem invaldes forstmästaren CARL MUNSTERHJELM, Pello, Finland.

Därpå redogjorde prof. AURIVILLIUS för sina under sommaren utförda entomologiska undersökningar vid Stora Rör på Öland, hvars insektvärld i många afseenden har en originell prägel, detta till en del beroende på florans säregna karaktär. Flera af vår faunas sällsyntare former såsom *Oedipoda tuberculata*, *Nothorrhina muricata*, *Amphipyra perflua* o. a. hade anträffats, och drag ur insekternas lif skildrades. Af särskildt intresse hade en del nära 400 år gamla ekar vid Halltorp visat sig vara, där bland andra den ståtliga longicornen *Cerambyx cerdo* höll till, och äfven andra former af intresse anträffades. Tyvärr synas dessa präktiga gamla träd och därmed deras insektvärld vara dömd till snar undergång, och redan nu hade en del träd fallit för yxan. Här vore ett tillfälle, framhöll föredraganden, att tillämpa lagen om naturskydd för att åt efterkommande bevara dessa gamla åldriga minnen med deras egendomliga insektvärld.

Sedan byråchefen J. MEVES redogjort för senare fynd af nunnan, hvilket föranledde en lång och liflig diskussion, redogjorde lic. E. MJÖBERG för ett fall af dimorfism bland *Planipennia*. Exempel på ett egendomligt fall af vingdimorfism erbjöde en liten nätvinge vid namn *Psectra diptera*, så tillvida att den dels uppträder i en form försedd med fyra väl utveçklade vingar, dels i en tvåvingad sådan med små obetydliga rudimentära bakvingar. Enligt den gängse uppfattningen skulle de 4-vingade vara honor, de 2-vingade hanar.

Ett motsatt förhållande till det vanliga skulle alltså här äga rum, i det att ju eljest det plägar vara honorna som först bortreducera sina vingar, som t. ex. fallet är med lysmaskhonan, frostfjärilhonan o. s. v.

Föredraganden, som undersökt djuret närmare, hyste en annan mening angående genusfrågan. Till en början lämnades en historik, hvaraf framgick, att djuret första gången blifvit beskrifvet 1839 af BURMEISTER från 2 exemplar funna i Tyskland; senare hade *Psectra diptera* blifvit påvisad i ett eller några få exempl. i Ryssland 1858, i Schweiz, i England 1843, i Nordamerika 1870, i Sverige 1871, i Nederländerna 1874, i Italien 1882, i Österrike, i Finland och i Sibirien. De insamlade exemplaren voro antingen 4-vingade eller 2-vingade. Orsaken hvarför man ända tills dato sväfvat i ovisshet om genusfrågan — de mest olikartade tydningar hade samtidigt af en mängd forskare blifvit framställda, somliga höllo de olika formerna för skilda arter, andra de 2-vingade för hanar o. s. v. — berodde därpå, att ingen ännu lyckats påvisa de för flertalet öfriga Planipennia så karakteristiska analbihangen hos hanen, hvilka genast möjliggöra en säker könsbestämning. Föredraganden som haft större material än någon föregående forskare — ej mindre än 19 individ — hade nu lyckats påvisa dessa bildningar och därigenom bringat klarhet i denna under snart 70 år mycket omdebatterade fråga. Det visade sig, att såväl hanarne som honorna kunna uppträda stundom som 4-vingade och stundom som 2-vingade. Och då mellan dessa ingen som helst morfologisk skiljekaraktär af någon forskare kunnat påvisas, återstode blott möjligheten, att arten uppträder dimorf. Detta antagande erhölle ytterligare stöd däri, att analbihangen hos de 4-vingade och de 2-vingade voro fullkomligt lika. Representerade de båda formerna olika arter, borde dessa bildningar, som fallet är hos öfriga Hemerobiider, vara hvarandra olika. Det konstaterade fallet af dimorfism vore det enda hittills bekanta bland Planipennierna.

Med anledning af föredraget fäste byråchefen F. TRYBOM uppmärksamheten på, att hos Physopoderna hanarne först få reducerade vingar, då detta förekommer hos ena könet.

Yngve Sjöstedt.